

**Історія Марини Шевченко, учасниці обласного конкурсу
«Жінка Донеччини» 2025 року, в номінації «Сила добра та єдності»**

Марина Шевченко народилася і жила у місті Покровськ Донецької області, а її життєвий шлях це справжня ілюстрація того, як людина намагається залишатися сильною в ситуаціях, коли навколо все руйнується та нищиться. Свого часу вона обрала професію гірничого інженера, навчалася в Донецькому державному технічному університеті, працювала діловодом у благодійному фонді «Надія», була страховим експертом у Фонді соціального страхування, мала досвід роботи в медичних закладах та навіть 11 років вела свій власний бізнес. Жила у щоденній турботі та простому прагненні до стабільності, з любов'ю виховувала двох синів та одного дня усе змінилося. У 2019

році Марина зіткнулася з важким випробуванням, онкологічною хворобою. Перенесла складну операцію, що стала не лише викликом, а й поворотною точкою у її долі. "Після хвороби я навчилася більше слухати себе і людей навколо. Яюсь одразу мені стало зрозуміло, що життя занадто цінне, щоб відкладати його на потім", — згадує вона. І це бажання розділити кожен новий день, що подарував їй Всесвіт, визначив усе її подальше існування.

Щире та відкрите серце і розуміння цінності кожної миті на цьому світі, дозволило їй знаходити спільну мову з кожним та розуміти найбільші їхні страхи. Вона почала більше займатися волонтерством, допомагати та підтримувати усіх хто того потребував, доки не настав 2022 рік. Коли розпочалося повномасштабне вторгнення, Марина разом із родиною залишила рідне місто виїхавши до Польщі, але за два місяці все одно повернулася назад у свій рідний Покровськ, у прифронтову зону. Бути з людьми, які залишилися та бути потрібною, тоді це здавалося важливішим за власний спокій. Коли місто стало зовсім небезпечним для життя, у жовтні 2023 року довелося евакуюватися до міста Обухів Київської області. Почати все «з нуля», з залишком того колишнього життя, що вміщалося у двох валізах. Цей період супроводжувався депресією, нестачею ресурсів, відчуттям втрати себе і був дуже важким, але саме цей час став початком її нової особистої місії. У певний момент вона зрозуміла що не зможе усе це витримати наодинці, тому слід вставати та діяти, щоб створити простір, де можна бути разом з тими хто також

потребує людського тепла і підтримки. Так у її житті з'явилася громадська організація «Фенікс ОМ», яка стала місцем єднання, безпеки й відновлення для неї та для усіх інших. Сьогодні ця організація є справжнім простором живої дії, де кожен з його відвідувачів залишає частинку своїх емоцій та зусиль що спрямовані на допомогу іншим. Ви лише уявіть собі, за 2025 рік спільнота "Феніксу" реалізувала понад 215 заходів, щодня тут бувають самі різні люди, які приходять для того, щоб ділитися.

Її організація тісно співпрацює з ключовими партнерами: ГО «ВПО України», ГО «Омріяна країна», ГО «Крим SOS», БФ «Рокада», міжнародною організацією People in Need, а також стала учасницею стратегічної сесії DIY 4 CHANGE та долучилася до формування Плану розвитку Обухівської громади на 2025–2027 роки.

Окремо варто відзначити діяльність ГО «Фенікс ОМ» у сфері гуманітарної підтримки жінок і дітей в умовах надзвичайних ситуацій. У 2025 році організація стала координатором збору допомоги для новоприбулих ВПО із прифронтових територій, передаючи посилки з одягом, гігієнічними засобами, дитячими товарами. Під керівництвом Марини Шевченко це громадське об'єднання бере участь у співзаснуванні Ради з питань внутрішньо переміщених осіб при виконавчому комітеті Обухівської міської ради, Молодіжного сектору ВПО, має своїх представників у Молодіжній Раді виконавчого комітету і вже стала невід'ємною частиною самого міста.

На завершення слід зазначити, що Марина Шевченко – жінка, в серці якої завжди є місце для інших і, можливо, саме в цьому й полягає справжня сила добра, у здатності бути джерелом сили та натхнення для тих, у кого власних сил вже не лишилося.